

V ten okamžik po mně z nedalekého knihkupectví vystartovala vlnadná prodavačka.

– Pane Úvalský, pane Úvalský!

– Jmenuju se jinak, zabručel jsem a zahrozil chlapíkovi.

– Tu besedu o poezii nám šéfka zatrhlá hned po té besedě s vámi. Můžete to vyřídit panu Szpuzvovi?

– Proč? vybuchl jsem. – Proč bych měl něco vyřizovat? Co je mi vůbec do nějaký poezie? Co je mi do nějakých besed? Vlezte mi na záda, vejďte se tam i se šéfovou, mám je dost široká, vlezte tam obě!

Toulal jsem se nazdařbůh a na sedmou dorazil do Antény. Ten večer byl ve znamení nějaké revivalové kapely. Dal jsem si rohlík do šatny a vtrhl dovnitř. Klára už seděla u jednoho stolku. Odháněla chlapy a pila jednu becherovku za druhou.

Přisedl jsem.

– No ahoj, krásný nakladateli, řekla, – já ti to stejně nevěřím.

– Co nevěříš?

– Že jsi dva roky neměl ženskou.

Byla už trochu lízlá, roztomile lízlá, moc se mi líbila.

Naklonil jsem se k ní a políbil ji na rty.

– Aby tě to nerozhodilo, poznamenala.

– Ruším celibát, ušklíbl jsem se.

– Tak to se musíš celý bát, rozesmála se.

Vzal jsem ji za ruku a odtáhl na bar. Dal jsem si panáka a setrval u něj.

Klára točila becherovku, bavorák a finskou vodku s rajčatovou šťávou.

– Krásný nakladateli, myslím, že jsem to vymyslela.

– Proboha, co jsi vymyslela?

– Mám pro tebe bydlení!

– Už jsem se začal bát!

– Toho? Ale já se s tebou nechci milovat.

– No, že o tom pořád mluvíš.

– Zajímá mě, jak může být chlap dva roky bez ženský. A nekuř pořád.

– To jsi mi špatně rozuměla. Nejsem dva roky bez ženský, ale bez vztahu.

– Vztahy bych do toho vůbec netahala.

– Mluvila jsi o bytu, připomněl jsem jí.

– Mluvila jsem o bydlení.

– To je přeci to samý.

– Je a není, krásný Krásný! Myslela jsem bydlení na dnešní večer.

Na pódiu spustila řachtačka bigbít.

– To snad ne, řekl jsem užasle, – samí Stouni.

Klára sjela ze stoličky.

– Krásný, kde seš?

– Jmenuju se úplně jinak, podotkl jsem, když už jsme vířili po sále.

Kytarista mydlil do jedné struny jako Keith Richards. Zpěvák špulil rty, a kdyby mohl, oslintal by nás všechny.

– Krásný Krásný, kde seš?

– Tady jsem.

– Musíme ke mně, vid' že musíme ke mně?

– Tak jdem!

Vyzvedl jsem si rohlík, Klára vyrovnala účet a odchýtila taxík.

– Proč nosíš ten rohlík?

– Nevím.

Byly tři hodiny, Klára už spala, ležela vedle mě stočená do klubíčka, deka jí na několika místech sklouzla z pružného těla.

Přikryl jsem ji a na stolku vedle nahmatal telefon.

Co nejtíšeji jsem vymačkal číslo.

– Haló? řekla Astrid. Mluvila taky potichu.

– Moc jsem na tebe myslel, řekl jsem.

– Teď mi nesmíš volat, řekla, – teď mi nevolej.

Ležel jsem ještě chvílku, pak jsem potichu vstal, co nejrychleji se oblékl a vypadl. Ani jsem nestačil Kláře napsat rohlíkem vzkaz na zrcadlo.

Šel jsem noční Prahou a nedalo se zrovna tvrdit, že by mě praktická prověrka latentní mužnosti přivedla ke klidu. Na rozdíl od Kláry jsem do toho vztahy tahal a hned se jimi po zásluze utloukal. Za mnou funěl ohromný čistič ulic. Blikal na mě a troubil, ale neměl jsem náladu na další známost. Ukázal jsem mu rohlík a odmávl ho. Rázoval jsem před ním.

Když mě dojel, vyklonil se z okýnka Szpuzva.

– Tak už si pojď sednout, ne?

– To snad ne, rozesmál jsem se, – kdes ho vzal?

Szpuzva otevřel dveře.

– Stopnul jsem ho na Letný.

Vyhoupł jsem se do kabiny.

– To je Tonda, uvolňoval mi Szpuzva místo, – to je Úvalský.

– Č - a - u, řekl mi řidič pomalu. Splýnul se svým dopravním prostředkem.

- Ahoj, podal jsem mu ruku.
- Tonda dřív lítal s letadlem, informoval mě Szpuzva.
- Obrátil jsem se na řidiče.
- J, řekl, – o.
- Szpuzva vytáhl lahev Jacka Danielse.
- Sbírka byla úspěšná, poznamenal.
- Mám strašnou radost, řekl jsem, – rozhodně jsme teď ten nejšťastnější čistící stroj na světě.
- Ščččmmmelákem, vyrazil ze sebe náhle řidič.
- Szpuzva vzal mě a řidiče kolem ramen a zařval:
 - Chlór, fluór, bróm, jód, astat, pojďme všichni chlastat!
- Konečně jsem se v klidu zakousl do rohlíku.

Malé věci řežte ruky mávnutím

Ráno mi přišel dopis.

Vážený pane Úvalský, psal mi psací stroj, vaše knihy byly oceněny v soutěži o Pěkné knížky. Žádáme Vás, abyste se dostavil 28. října k slavnostnímu vyhlášení výsledků do Haly Kovohutí, sportu a kultury ve Vítkovicích.

Další dopis byl děkovný, čtenář v něm děkoval za činnost mého nakladatelství.

V jedenáct se zastavila Astrid. Donutila mě navléct si výletní tenisky, vzít do batůžku staré maskáče a tvářila se tajemně.

– Nemám si vzít ještě cancák? podotkl jsem.